

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Πενήντα Τρία

Η Πνευματική Συμβολική των Βορείου και Νοτίου Βασιλείων: Μια Πορεία μέσα από τους Βιβλικούς Ναούς και την Ανθρώπινη Φύση

Jeff Pippenger
2024-03-23

Το βόρειο βασίλειο αντιπροσώπευε την κατώτερη φύση μέσα στον ναό της ανθρωπότητας· αντιπροσώπευε το σώμα μέσα στον ναό της εκκλησίας· αντιπροσώπευε την ανθρώπινη σάρκα μέσα στον ναό του Χριστού. Ο Χριστός οικοδόμησε κάθε ναό, και Αυτός έθεσε κάθε θεμέλιο, και ο πρώτος λίθος στον Μιλλεριτικό ναό ήταν το δόγμα των «επτά καιρών», το οποίο παριστάνεται από τα δύο ραβδιά του Ιεζεκιήλ. Κατά την αποστασία του 1863, ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός απέρριψε τον προφητικό του «ακρογωνιαίο λίθο», πράγμα το οποίο συνέβη επίσης κατά την οικοδόμηση του επίγειου ναού. Ο απορριφθείς λίθος ήταν προορισμένος να εκλεγεί κατά την ολοκλήρωση της ανέγερσης του ναού, μολονότι είχε υπάρξει λίθος προσκόμματος καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου της οικοδομής. Ωστόσο, ο προφητικός Λόγος προσδιορίζει ότι ο απορριφθείς λίθος του προσκόμματος τελικώς θα γίνει κεφαλή της γωνίας.

Η ράβδος των «επτά καιρών», όπως παριστάνεται από το νότιο βασίλειο, είναι η «κεφαλή» σε σχέση με το βόρειο βασίλειο. Είναι η «κεφαλή», διότι στο νότιο βασίλειο ο Θεός εξέλεξε να ταυτίσει την Ιερουσαλήμ ως πόλη Του, όπου έθεσε το αγιαστήριό Του και το όνομά Του. Έως ότου οι δύο ράβδοι ενώθηκαν, από το 1798 έως το 1844, η «κεφαλή» ήταν το κατώτερο, νότιο βασίλειο. Όταν ο Ιωάννης, το 1844, έλαβε εντολή να αφήσει κατά μέρος το βόρειο βασίλειο, επειδή είχε δοθεί στους Εθνικούς, το νότιο βασίλειο έμεινε ως σημείο υψωμένο μόνο του ως ένα έθνος, ή τουλάχιστον αυτό ήταν το σχέδιο. Εκείνο το σχέδιο παρεμποδίστηκε από την ανταρσία του 1863 και από την πρώτη «ανταρσία στην Κάδης» του σύγχρονου Ισραήλ.

Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, ο Κύριος επανέφερε την εκκλησία Του της Λαοδικείας στο 1863, πίσω στο 1888, πίσω στο 1919, και πίσω στο 1957, στη δεύτερη «αποστασία στην Κάδης». Αλλά σε εκείνη την αποστασία η υπόσχεση ότι ο λίθος που αποδοκιμάστηκε θα γίνει κεφαλή γωνίας εκπληρώνεται τώρα. Εκπληρώνεται σε εκείνους που παριστάνονται ως οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, μεταξύ των οποίων ο Χριστός επιτελεί για πάντα τον συνδυασμό της Θεότητας και της ανθρωπότητας.

Ο Παύλος προσδιόρισε την κατώτερη φύση ως σάρκα και την ανώτερη φύση ως νου. Προσδιόρισε το σώμα (την κατώτερη φύση) ως θάνατο.

Διότι γνωρίζομεν ότι ο νόμος είναι πνευματικός· εγώ όμως είμαι σαρκικός, πεπραμένος υπό την αμαρτίαν. Επειδή εκείνο το οποίον πράττω δεν το εγκρίνω· διότι εκείνο που θέλω, τούτο δεν πράττω, αλλά εκείνο που μισώ, τούτο πράττω. Εάν λοιπόν πράττω εκείνο που δεν θέλω, συμφωνώ με τον νόμον ότι είναι καλός. Τώρα δε δεν το πράττω πλέον εγώ, αλλά η αμαρτία η κατοικούσα εν εμοί. Διότι γνωρίζω ότι εν εμοί, τούτ' έστιν εν τη σαρκί μου, δεν κατοικεί ουδέν αγαθόν· επειδή το να θέλω παράκειται εις εμέ, αλλά το να εκτελώ το καλόν δεν ευρίσκω. Διότι το αγαθόν που θέλω δεν πράττω· αλλά το κακόν που δεν θέλω, τούτο πράττω.

Εάν δε πράττω εκείνο που δεν θέλω, δεν το πράττω πλέον εγώ, αλλά η αμαρτία η κατοικούσα εν εμοί. Ευρίσκω λοιπόν τον νόμον τούτον, ότι ενώ θέλω να πράττω το καλόν, το κακόν είναι παρόν εις εμέ. Διότι κατά τον έσω άνθρωπον συναρέσκομαι εις τον νόμον του Θεού· βλέπω όμως άλλον νόμον εν τοις μέλεσί μου, αντιμαχόμενον εις τον νόμον του νοός μου και αιχμαλωτίζοντά με εις τον νόμον της αμαρτίας, τον όντα εν τοις μέλεσί μου. Ταλαίπωρος άνθρωπος εγώ! τις θέλει με ελευθερώσει από του σώματος του θανάτου τούτου; Ρωμαίους 7:14-24.

Ο Παύλος γνώριζε ότι στη «σάρκα» του δεν κατοικούσε «ουδέν αγαθόν». Οι ροπές, τόσο οι κληρονομικές όσο και οι επίκτητες, που υπήρχαν στη σάρκα του (στο σώμα του), ενεργούσαν μόνο για να τον οδηγούν στην αμαρτία. Οι ροπές αυτές αντιπροσώπευαν τον νόμο της αμαρτίας, αλλά ο Παύλος επιθυμούσε να τηρεί τον νόμο του Θεού, όχι τον νόμο της αμαρτίας. Τον νόμο του Θεού ο Παύλος τον προσδιόρισε ως τον «νόμο του νοός του» (την ανώτερη φύση του). Η κραυγή του ήταν: «τις θέλει με ελευθερώσει από του σώματος του θανάτου τούτου;» Βεβαίως, ο Παύλος γνώριζε ότι η θεότητα ήταν εκείνη που θα έφερνε την απελευθέρωση, αλλά γνώριζε επίσης ότι το έργο της απελευθέρωσης απαιτούσε τη δική του συμμετοχή.

Ωστε, αγαπητοί μου, καθώς πάντοτε υπηκούσατε, όχι μόνον όπως όταν ήμουν παρών, αλλά τώρα πολύ περισσότερο κατά την απουσία μου, εργάζεσθε τη σωτηρία σας με φόβο και τρόμο· διότι είναι ο Θεός ο ενεργών εν υμίν και το θέλγειν και το ενεργείν κατά την ευδοκίαν αυτού. Φιλιπησίους 2:12, 13.

Η απελευθέρωση από το σώμα του θανάτου επιτελέσθηκε με θεϊκή δύναμη, η οποία ήταν συνδεδεμένη με την ανθρώπινη δύναμη, και αυτό ήταν το παράδειγμα που ο Ιησούς παρείχε στους ανθρώπους. Ακόμη και με τον νόμο της αμαρτίας να ενεργεί δραστήρια στην κατώτερη φύση του σώματος, ο Ιησούς διατηρούσε την κατώτερη φύση Του υποταγμένη στον νόμο του Θεού, παραδίδοντας το θέλημά Του στο θέλημα του Πατέρα Του. Ο Παύλος θα μπορούσε να βρει απελευθέρωση, αν παρέδιδε το θέλημά του στο θέλημα της θεότητας. Πράττοντας έτσι, εργαζόταν για τη δική του σωτηρία, και αυτό είναι που εννοεί η Αδελφή Ουάιτ όταν μιλά για το έργο της εξάλειψης της αμαρτίας από τη ζωή μας.

«Κάθε ψυχή που αρνείται να δοθεί στον Θεό βρίσκεται υπό τον έλεγχο μιας άλλης δύναμης. Δεν ανήκει στον εαυτό της. Μπορεί να μιλά για ελευθερία, αλλά βρίσκεται στην πιο αθλία δουλεία. Δεν της επιτρέπεται να δει την ωραιότητα της αλήθειας, διότι ο νους της βρίσκεται υπό τον έλεγχο του Σατανά. Ενώ κολακεύει τον εαυτό της ότι ακολουθεί τις υποδείξεις της δικής της κρίσεως, υπακούει στο θέλημα του άρχοντα του σκότους. Ο Χριστός ήλθε για να συντρίψει από την ψυχή τις αλυσίδες της δουλείας της αμαρτίας. “Εάν λοιπόν ο Υιός σας ελευθερώσει, θέλετε είσθαι τώντι ελεύθεροι”. “Ο νόμος του Πνεύματος της ζωής εν Χριστώ Ιησού” μάς ελευθερώνει “από του νόμου της αμαρτίας και του θανάτου”. Ρωμαίους 8:2.»

«Στο έργο της απολύτρωσης δεν υπάρχει καταναγκασμός. Δεν ασκείται καμία εξωτερική βία. Υπό την επιρροή του Πνεύματος του Θεού, ο άνθρωπος αφήνεται ελεύθερος να εκλέξει ποιον θα υπηρετήσει. Στη μεταβολή που συντελείται όταν η ψυχή παραδίδεται στον Χριστό, υπάρχει η ύψιστη έννοια της ελευθερίας. Η εκδίωξη της αμαρτίας είναι πράξη της ίδιας της ψυχής. Αληθινά, δεν έχουμε δύναμη να ελευθερώσουμε τον εαυτό μας από τον έλεγχο του Σατανά·

αλλά όταν επιθυμούμε να ελευθερωθούμε από την αμαρτία, και μέσα στη μεγάλη μας ανάγκη κράζουμε για μια δύναμη έξω από εμάς και υπεράνω ημών, οι δυνάμεις της ψυχής εμποτίζονται με τη θεία ενέργεια του Αγίου Πνεύματος, και υπακούουν στις επιταγές της θελήσεως, εκπληρώνοντας το θέλημα του Θεού.»

«Η μόνη προϋπόθεση υπό την οποία είναι δυνατή η ελευθερία του ανθρώπου είναι να γίνει ένα με τον Χριστό. “Η αλήθεια θέλει σας ελευθερώσει”· και ο Χριστός είναι η αλήθεια. Η αμαρτία μπορεί να θριαμβεύσει μόνο αποδυναμώνοντας τον νου και καταστρέφοντας την ελευθερία της ψυχής. Η υποταγή στον Θεό είναι αποκατάσταση του ανθρώπου στον εαυτό του,—στην αληθινή δόξα και αξιοπρέπειά του. Ο θείος νόμος, στον οποίο υποτασσόμαστε, είναι “ο νόμος της ελευθερίας”. Ιακώβου 2:12.» Η Ζωή του Ιησού, 466.

Ο Παύλος αναφώνησε: «Γαλαίπωρος άνθρωπος εγώ! τίς θέλει με ελευθερώσει από του σώματος του θανάτου τούτου;» Η αδελφή Ουάιτ δήλωσε: «όταν επιθυμούμε να ελευθερωθούμε από την αμαρτία, και μέσα στη μεγάλη μας ανάγκη ανακραυγάζουμε για μια δύναμη έξω από και ανώτερη από εμάς τους ίδιους, οι δυνάμεις της ψυχής εμποτίζονται με τη θεία ενέργεια του Αγίου Πνεύματος, και υπακούουν στις επιταγές της θελήσεως εκπληρώνοντας το θέλημα του Θεού». Με το να συμμετέχουμε στον συνδυασμό της ανθρωπότητάς μας με τη θεότητα του Χριστού, μέσω της ασκήσεως της θελήσεώς μας, επιτελούμε την «πράξη» της απομακρύνσεως της αμαρτίας από την ίδια μας την «ψυχή».

Αλλά αυτό που «χρειάζεται να κατανοήσουμε είναι η αληθινή δύναμη της θελήσεως». Η θέληση είναι «η κυβερνώσα δύναμη στη φύση του ανθρώπου, η δύναμη της αποφάσεως ή της επιλογής. Τα πάντα εξαρτώνται από τη σωστή ενέργεια της θελήσεως. Τη δύναμη της επιλογής ο Θεός την έχει δώσει στους ανθρώπους· είναι δική τους να την ασκήσουν. Δεν μπορείτε να αλλάξετε την καρδιά σας, δεν μπορείτε από μόνοι σας να δώσετε στον Θεό τις στοργές της· αλλά μπορείτε να επιλέξετε να Τον υπηρετείτε. Μπορείτε να Του παραδώσετε τη θέλησή σας· τότε Εκείνος θα ενεργήσει μέσα σας και το θέλει και το ενεργεί σύμφωνα με την ευδοκία Του. Έτσι ολόκληρη η φύση σας θα τεθεί υπό τον έλεγχο του Πνεύματος του Χριστού· οι στοργές σας θα συγκεντρωθούν επάνω Του, οι σκέψεις σας θα είναι σε αρμονία με Αυτόν.»

Ο Παύλος γνώριζε αυτές τις αλήθειες, και ήξερε ότι η κατώτερη φύση του έπρεπε να κρατείται υποταγμένη από την ανώτερη φύση του, μέσω της άσκησης της θελήσεώς του. Γι' αυτό ο Παύλος πέθαινε καθημερινά.

Διαμαρτύρομαι διὰ τὸ καύχημά σας, τὸ ὁποῖον ἔχω ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκω. Α΄ Κορινθίους 15:31.

Ο Παύλος γνώριζε ότι έπρεπε να σταυρώνει καθημερινά την κατώτερη φύση του, ασκώντας τη βούλησή του ώστε να την κρατά υποταγμένη. Γι' αυτό σταύρωνε τη σάρκα του.

Και ὅσοι εἶναι τοῦ Χριστοῦ εσταύρωσαν τὴ σάρκα μαζί με τα πάθη και τις επιθυμίες. Γαλάτας 5:24.

Ο Παύλος γνώριζε ότι η αμαρτωλή σάρκα του θα εξακολουθούσε να υπάρχει στην ανθρωπότητα έως τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, όταν οι πιστοί, εν ριπή οφθαλμού, θα λάμβαναν νέο

δοξασμένο σώμα. Γι' αυτό το 1798 προσδιορίζει το θεμέλιο των σαράντα έξι ετών κατά τα οποία ανεγέρθηκε ο Μιλλεριτικός ναός· διότι ο Χριστός, ως το μόνο θεμέλιο, ήταν ο αμνός ο εσφαγμένος από καταβολής. Το βόρειο βασίλειο ήταν το σώμα, το οποίο, διά της αμαρτίας, είχε επικρατήσει επί της ανθρωπότητας και είχε υψώσει τον εαυτό του ώστε να γίνει το πλαστό βόρειο βασίλειο. Το 1844, στον Ιωάννη ειπώθηκε να «αφήσει έξω» την αυλή, πράγμα που σημαίνει στα ελληνικά να απορρίψει την κατώτερη φύση, η οποία είχε επικρατήσει επί της ανώτερης φύσης, όπου ο Θεός είχε επιλέξει να θέσει το όνομά Του, και το 1798 η σάρκα (η κατώτερη φύση) με «τα παθήματα και τας επιθυμίας» έπρεπε να σταυρωθεί.

Στο θεμέλιο, η σάρκα του Χριστού πέθανε κατά τη σταύρωση, καθώς αποκόπηκε από τους ζώντες. Το νότιο βασίλειο επρόκειτο τότε να είναι ένα έθνος, με έναν βασιλέα, σε διαθήκη με τον Θεό, και ένα έθνος που είχε το αγιαστήριο του Θεού εν τω μέσω του. Γραμμή επί γραμμίν, οι «επτά καιρού» είναι τώρα «η κεφαλή της γωνίας», διότι από την 11η Σεπτεμβρίου 2001 ο Θεός εγείρει τον «βόρειο στρατό» Του ως σημείον. Εκείνος ο στρατός πρόκειται να είναι ένα έθνος, και εκείνο το έθνος θα αντανakλά μόνο τη δική Του εικόνα, και το πράττει αυτό ακριβώς κατά τον καιρό που ο Σατανάς εγείρει το «κέρας» του, το οποίο είναι η εικόνα του θηρίου. Στο τριακοστό έβδομο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, το μήνυμα των τεσσάρων ανέμων εμφυσά το μήνυμα της όψιμης βροχής επάνω σε εκείνους που τότε ανίστανται ως εκείνος ο στρατός. Το μήνυμα των τεσσάρων ανέμων είναι το μήνυμα της Εβδόμης Σάλπιγγας, όπου το μυστήριο του Θεού ολοκληρώνεται.

Το τελειωτικό έργο της σφραγίσεως άρχισε στις 7 Οκτωβρίου 2023. Ο χρόνος της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων ολοκληρώνεται κατά τη διάρκεια του ήχου της Εβδόμης Σάλπιγγος, και εκείνη η σάλπιγγα ηχεί τρεις φορές κατά τη διαδικασία της σφραγίσεως. Πάντοτε σηματοδοτεί ένα πλήγμα του Ισλάμ εναντίον της Ένδοξης Γης. Η σύγχρονη πνευματική «ένδοξη γη» επλήγη στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, και η αρχαία κυριολεκτική ένδοξη γη επλήγη στις 7 Οκτωβρίου 2023, ακριβώς κατά το έτος κατά το οποίο οι δύο μάρτυρες που είχαν φονευθεί επανήλθαν στη ζωή. Το τρίτο πλήγμα είναι κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Από τις 7 Οκτωβρίου 2023, το Ρεπουμπλικανικό κέρασ και το αληθινό Προτεσταντικό κέρασ του θηρίου της γης επιτελούν τις τελικές τους μεταβάσεις προς ένα κέρασ που είτε μιλά ως δράκων είτε ως Αρνί, κατά τον προσεχή νόμο της Κυριακής. Οι δύο εκδηλώσεις των εσωτερικών και εξωτερικών ανταγωνιστών στη μεγάλη διαμάχη, η οποία εκτυλίσσεται κατά τα καταληκτικά γεγονότα της ιστορίας της γης, αμφοτέρως εντοπίζονται στην ιστορία που παριστάνεται από το εδάφιο σαράντα του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ. Οι δύο τελικές εξελίξεις των δύο κεράτων ολοκληρώνονται κατά την ηχητική αναγγελία της Εβδόμης Σάλπιγγας. Η Εβδόμη Σάλπιγγα είναι το τρίτο από τις τρεις αλλοίμονο σάλπιγγες.

Τα τρία ουαί αντιπροσωπεύουν μία τριπλή έφαρμογή τής προφητείας, και διά τούτου παρέχουν ισχυρή μαρτυρία περι τοῦ ὀροσήμου τής 7ης Ὀκτωβρίου 2023. Καί εἰς τὸ πρῶτον οὐαί καί εἰς τὸ δεύτερον οὐαί, ὁ πόλεμος τοῦ Ἰσλάμ διεξήχθη ἐναντίον τῶν στρατευμάτων τής Ῥώμης, ἥτις ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις εἶναι αἱ Ἡνωμένοι Πολιτεῖαι, καθὼς μαρτυρεῖται ἐκ τής κατακτήσεως τής Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, ἥτις ἐπετεύχθη διὰ μυστικῆς συμμαχίας μεταξὺ τοῦ ἀντιχρίστου (Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β΄) καὶ τοῦ ψευδοπροφήτου (Ρόναλντ Ρήγκαν) ἐν 1989.

Στο πρώτο ουαί, όπως εκτίθεται στο ένατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, υπάρχει μία χρονική προφητεία πέντε μηνών, η οποία ισοδυναμεί με εκατόν πενήντα έτη. Στο δεύτερο ουαί, υπάρχει μία χρονική προφητεία τριακοσίων ενενήντα ενός ετών και δεκαπέντε ημερών. Αμφότερες οι χρονικές προφητείες αντιπροσωπεύουν τον πόλεμο κατά της Ρώμης που έφερε το Ισλάμ κατά τις δύο ιστορικές περιόδους οι οποίες αντιπροσωπεύουν το πρώτο και το δεύτερο ουαί. Αυτές οι δύο προφητείες είχαν δύο διαφορετικά αποτελέσματα αυτού του πολέμου. Κατά τα πρώτα εκατόν πενήντα έτη, το Ισλάμ επρόκειτο να «βλάψει» τη Ρώμη, και στην προφητεία των τριακοσίων ενενήντα ενός ετών και δεκαπέντε ημερών, το Ισλάμ επρόκειτο να «θανατώσει» τη Ρώμη. Αυτές οι δύο προφητείες συνδέονταν άμεσα. Η λήξη των εκατόν πενήντα ετών, κατά τα οποία το Ισλάμ επρόκειτο να βλάψει τη Ρώμη, προσδιόριζε την αρχή των τριακοσίων ενενήντα ενός ετών και δεκαπέντε ημερών, κατά τα οποία το Ισλάμ επρόκειτο να θανατώσει τη Ρώμη. Το πρώτο και το δεύτερο ουαί διαιρούνται από τη λήξη των εκατόν πενήντα ετών και από την έναρξη των τριακοσίων ενενήντα ενός ετών και δεκαπέντε ημερών.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες παύουν να είναι η έκτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, και τότε είναι που, προφητικώς, «θανατώνεται». Η ώρα του «μεγάλου σεισμού», στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, είναι ο επικείμενος νόμος της Κυριακής, και όταν φθάσει εκείνη η ώρα, τότε έρχεται επίσης και η Έβδομη Σάλπιγγα του Ισλάμ. Έρχεται για να σημάνει το τέλος, ή τον θάνατο, της έκτης βασιλείας, η οποία είναι το στρατεύμα της Ρώμης στις έσχατες ημέρες. Τον θάνατο αυτόν είχαν προηγηθεί εκατόν πενήντα έτη κατά τα οποία το Ισλάμ έπληττε τα στρατεύματα της Ρώμης. Σύμφωνα με τα κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης, τα οποία επιχειρούν να υποβαθμίσουν τις δραστηριότητες του ριζοσπαστικού Ισλάμ στον σύγχρονο κόσμο, από τις 7 Οκτωβρίου 2023 έως τη συγγραφή του παρόντος άρθρου, στις 12 Φεβρουαρίου 2024, το Ισλάμ έχει εξαπολύσει εκατόν εξήντα πέντε επιθέσεις κατά αμερικανικών συμφερόντων ανά την υφήλιο.

Τα εκατόν πενήντα έτη κατά τα οποία το Ισλάμ πλήττει τα στρατεύματα της Ρώμης, γεγονός που οδηγεί στη θανάτωση των στρατευμάτων της Ρώμης κατά τον πρώτο και τον δεύτερο αλίμονο, επαναλαμβάνονται στην ιστορία του τρίτου αλίμονο, διότι έτσι λειτουργεί η τριπλή εφαρμογή της προφητείας. Η σάλπιγγα της Εβδόμης Σάλπιγγας, η οποία είναι η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, όταν λαμβάνει χώρα ο συνδυασμός της Θεότητας με την ανθρωπότητα, όπως παριστάνεται με την ένωση των δύο ράβδων, έχει τρία ορόσημα· το πρώτο είναι η πνευματική ένδοξη γη και το τελευταίο είναι η πνευματική ένδοξη γη. Το μεσαίο ορόσημο είναι η κυριολεκτική ένδοξη γη.

Το 2023, ο δεύτερος ήχος από τη σάλπιγγα της προειδοποίησης του τρίτου αλίμονο προσδιόρισε την κλιμάκωση του πολέμου του Ισλάμ, καθώς αυτό εισήλθε σε μία περίοδο κατά την οποία θα «έβλαπτε» το θηρίο της γης. Κατά το ίδιο εκείνο έτος, οι δύο μάρτυρες του ρεπουμπλικανικού κέρατος και του αληθινού προτεσταντικού κέρατος επανήλθαν στη ζωή και άρχισαν τις αμοιβαίες μεταβάσεις τους προς τα τελικά συμβολικά τους κέρατα. Όσον αφορά το ρεπουμπλικανικό κέρατος, επρόκειτο για τον συνδυασμό όλων των αποστατημένων προτεσταντικών δυνάμεων με όλες τις αποστατημένες ρεπουμπλικανικές δυνάμεις, ώστε να σχηματισθεί ένα κέρατος που είναι η εικόνα του θηρίου. Όσον αφορά το αληθινό προτεσταντικό κέρατος, επρόκειτο για τον συνδυασμό της

Θεότητας με την ανθρωπότητα, καθώς το κέρασ μεταβαλλόταν από λαοδικειανό σε φιλαδελφικό ως προς τον χαρακτήρα, προκειμένου να αντανακλά το αντίθετο της εικόνας του θηρίου. Το 2023 συνέβη είκοσι δύο έτη μετά το 2001, αντιπροσωπεύοντας έτσι τον συμβολικό σύνδεσμο της Θεότητας συνδυασμένης με την ανθρωπότητα.

Όλη αυτή η ιστορία λαμβάνει χώρα στο εδάφιο σαράντα του Δανιήλ ένδεκα, το οποίο είναι το εδάφιο που αποσφραγίσθηκε και παρήγαγε την αύξηση της γνώσεως το 1989, πράγμα που παριστάνεται από τον ποταμό Χιδδέκελ. Στην προφητική ιστορία εκείνου του εδαφίου, επιτελείται επίσης το τελικό έργο στα Άγια των Αγίων, το οποίο είναι το φως που αποσφραγίσθηκε το 1798, και αυτό παριστάνεται από τον ποταμό Ουλάι. Η αρχή του εδαφίου σαράντα προσδιορίζει τον καιρό του τέλους το 1798, και το τέλος του εδαφίου προσδιορίζει τον καιρό του τέλους το 1989, και οι δύο ποταμοί συγχωνεύονται μαζί στην ιστορία του εδαφίου σαράντα, ακριβώς όπως ο Τίγρης και ο Ευφράτης (ο Ουλάι και ο Χιδδέκελ) λίγο πριν φθάσουν στον Περσικό Κόλπο.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

Πνεῦμα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἐπ’ ἐμέ· διότι ὁ Κύριος με ἔχρισεν, διὰ νὰ εὐαγγελίζωμαι πρὸς τοὺς πρᾶεις· με ἀπέστειλε νὰ ἰάσω τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, νὰ κηρύξω ἐλευθερίαν εἰς τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ ἄνοιγμα δεσμοτηρίου εἰς τοὺς δεδεμένους· νὰ κηρύξω τὸ ἐνιαυτὸν τῆς εὐπροσδέκτου χάριτος τοῦ Κυρίου, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδικήσεως τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· νὰ παρηγορήσω πάντας τοὺς πενθοῦντας· νὰ θέσω εἰς τοὺς πενθοῦντας ἐν Σιών, νὰ δώσω εἰς αὐτοὺς κάλλος ἀντὶ σποδοῦ, ἔλαιον εὐφροσύνης ἀντὶ πένθους, ἔνδυμα αἰνέσεως ἀντὶ πνεύματος ἀκηδίας· ἵνα ὀνομασθῶσι δένδρα δικαιοσύνης, φύτευμα Κυρίου, εἰς δόξαν αὐτοῦ.

Καὶ θέλουσιν οἰκοδομήσει τὰς ἀρχαίας ἐρημώσεις, θέλουσιν ἀνορθώσει τὰς πρότερον ἐρημωμένας, καὶ θέλουσιν ἐπισκεύασει τὰς πόλεις τὰς ἐρημωμένας, τὰς ἐρημώσεις πολλῶν γενεῶν. Καὶ ξένοι θέλουσι σταθῆ καὶ βοσκήσει τὰ ποιμνία σας, καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ ἀλλογενοῦς θέλουσιν εἶσθαι οἱ ἀροτριῶντές σας καὶ οἱ ἀμπελουργοὶ σας. Ὑμεῖς δὲ θέλετε ὀνομασθῆ Ἰερεῖς τοῦ Κυρίου· οἱ ἄνθρωποι θέλουσι σας καλεῖ Λειτουργοὺς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· θέλετε φάγει τὸν πλοῦτον τῶν ἐθνῶν, καὶ ἐν τῇ δόξῃ αὐτῶν θέλετε καυχᾶσθαι. Ἀντὶ τῆς αἰσχύνης σας θέλετε ἔχει διπλάσια, καὶ ἀντὶ τῆς συγχύσεως θέλουσι χαίρει ἐν τῇ μερίδι αὐτῶν· διὰ τοῦτο ἐν τῇ γῆ αὐτῶν θέλουσι κατέχει τὰ διπλάσια· αἰώνιος χαρὰ θέλει εἶσθαι εἰς αὐτούς.

Διότι ἐγώ, ὁ Κύριος, ἀγαπῶ τὴν κρίση, μισῶ τὴν ἀρπαγὴν γιὰ ολοκαύτωμα· καὶ θέλω κατευθύνει τὸ ἔργο τους ἐν ἀληθείᾳ, καὶ θέλω συνάψει μετ’ αὐτῶν αἰώνια διαθήκη. Καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν θέλει γνωρισθεῖ μεταξύ των ἐθνῶν, καὶ οἱ ἀπόγονοὶ αὐτῶν μεταξύ των λαῶν· πάντες οἱ βλέποντες αὐτούς θέλουσιν ἀναγνωρίσει αὐτούς, ὅτι εἶναι τὸ σπέρμα τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος εὐλόγησε. Θέλω χαρεῖ σφόδρα ἐν Κυρίῳ, ἡ ψυχὴ μου θέλει ευφρανθεῖ εἰς τὸν Θεόν μου· διότι με ἐνέδυσεν ἐνδύματα σωτηρίας, με περιέβαλε με τὸν μανδύα τῆς δικαιοσύνης, ὡς νυμφίος στολίζεται με κοσμήματα, καὶ ὡς νύμφη κοσμεῖ εαυτὴν με τὰ τιμαλφὴ αὐτῆς. Διότι καθὼς ἡ γῆ ἐκβλαστάνει τὸν βλαστὸν αὐτῆς, καὶ καθὼς ὁ κήπος κάμνει τὰ σπαρμένα ἐν αὐτῷ νὰ ἀνατείλωσιν, οὕτω Κύριος ὁ Θεός θέλει κάμει νὰ ἀνατείλωσι δικαιοσύνη καὶ αἰνεσις ἐνώπιον πάντων των ἐθνῶν. Ησαΐας 61:1–11.